

Arrest

nr. 248 317 van 28 januari 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 24 februari 2019 samen met hun minderjarig kind W.A., dienden op 7 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 februari 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 21 februari 2020 ter kennis gebracht:

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoekster, H.L.A.L.D.C, luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 07/03/2019
Overdracht CGVS: 05/06/2019*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 16 januari 2020 van 09u00 tot 12u45 bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Chatchatrian, was van 09u55 tot het einde van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Suchitoto in het departement Cuscatlan. U bent in dat dorp geboren op 31 mei 1975. U woonde er tot uw zes jaar oud, waarna u vaak moest verhuizen door de burgeroorlog. Uw eerste stabiele adres was in Ilopango, waar u bij een tante woonde. Hier woonde u tot 2010, waarna u met uw partner verhuisde naar Ciudad Versailles in La Libertad. Hier woonde u tussen 2010 en 2016, waarna u terug verhuisde naar Ilopango in de hoofdstad, waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit El Salvador. Op uw achttien jaar oud leerde u uw partner S.S.W.G. (O.V. (...)) kennen met wie u twee zonen en een dochter heeft, genaamd Y.E. (O.V. (...)), D.D. (O.V. (...)) en W.A. (O.V. (...)). De eerste twee wonen al respectievelijk anderhalf en tweeënhalf jaar in België en zijn erkend als vluchteling. U ging vijftien jaar lang naar school en haalde uw diploma “paramedicus”. Vanaf 2011 werkte u als diensthulpverlener in een materniteits- en kinderziekenhuis. U nam er ontslag in januari 2019.

Jullie problemen begonnen reeds in 2016, toen jullie terug verhuisden naar Ilopango. De bende die daar heerst, de bende 18, eiste een maandelijkse renta (beschermingsgeld) van 30 à 35 dollar, die berekend werd op basis van jullie professionele activiteiten. Jullie betaalden deze som sindsdien steeds op tijd, waardoor de bende jullie verder ook gerust liet.

In december 2018 vroeg een vijftal van diezelfde bende plots een bedrag van 500 dollar. Jullie konden niet betalen, waarop de bende u en uw zoon bedreigde. Nadien werden jullie vanaf februari gemiddeld twee maal per week gevraagd het geld te betalen. Dit ging door tot aan jullie vertrek uit El Salvador.

In de tweede week van januari 2019 vond nog een, naar uw eigen zeggen, geïsoleerd incident plaats. Twee bendeleden, van wie één gekleed in politie-uniform, klopten aan bij u thuis. Ze droegen een ander, derde, gewond bendelid. Ze zeiden dat u hem moest verzorgen, aangezien u in een ziekenhuis werkte. Uw partner legde uit dat u slechts paramedicus was en dat u hem niet kon helpen. Daarnaast vreesde u ook door de politie als medeplichtige te worden beschouwd indien u hem zou geholpen hebben. De bendeleden scholden jullie uit en vertrokken weer.

U besloot El Salvador samen met uw gezin te verlaten op 23 februari 2019. Via Spanje kwam u op 24 februari 2019 aan in België, waar u op 7 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Naast uw persoonlijke problemen haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige zoon gerekruteerd zal worden door een bende. In oktober of november 2018 liep hij al eens met andere kinderen mee om renta te innen. U verklaart dat hij niet wist wat hij deed en dat het om een geïsoleerd incident ging.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten en de paspoort van uw zoon, jullie identiteitskaarten, en de klacht die jullie indienden bij de politie.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te zullen worden door de bende 18 omdat u hen het gevraagde geld niet heeft betaald.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Algemeen kan worden gezegd dat de meerderheid van de incidenten die u aanhaalt als redenen van uw vertrek uit El Salvador zich beperken tot afpersing. Deze gevallen van afpersing zijn, hoewel dit een verwerpelijke praktijk is, feiten van gemeenrecht en houden bijgevolg geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in El Salvador en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het loutere feit dat u bij deze afpersing in contact komt met criminelen volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De incidenten die u aanhaalt zijn niet zwaarwichtig genoeg om van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken. Zo kan worden opgemerkt dat, wat betreft de maandelijksse renta die jullie sinds 2016 moesten betalen aan de bende 18, dit incident zich beperkte tot afpersing. U werd gevraagd 30 à 35 dollar per maand te betalen (CGVS p. 12-13). U verklaart zelf dat geld de enige reden was dat die bende u benaderde (CGVS p. 14). U verduidelijkt ook dat jullie steeds op tijd betaalden en dat na de betaling ze jullie steeds met rust lieten (CGVS p. 14). Zoals eerder vermeld is afpersing op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

U verklaart immers zelf dat “de meerderheid van de mensen in uw kolonie een renta moesten betalen” (CGVS p. 13). Op de vraag of een renta in El Salvador min of meer normaal is, antwoordt u bevestigend, net als op de vraag of het betalen van een renta er tot het dagelijks leven behoort (CGVS p. 14). Uw partner laat zich uit in dezelfde zin en verduidelijkt zelfs dat sommige mensen “elke dag moeten betalen om in hun huis te geraken” (CGVS S.S.W.G. p. 10). Ook hij verklaart stellig dat er geen probleem was zolang jullie de renta bleven betalen (CGVS S.S.W.G. p. 12). Uit jullie verklaringen blijkt verder nergens dat jullie deze renta niet verder konden betalen. Integendeel, uit de omschrijving van jullie inkomens blijkt dat deze renta voor jullie geen groot probleem moet zijn geweest (CGVS p.9-10, CGVS S.S.W.G. p. 8-9). Dit incident is bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie nog ongeveer drie jaar in El Salvador konden blijven wonen terwijl jullie deze renta betaalden (CGVS p. 14, CGVS S.S.W.G. p. 12). Tot slot wordt dit ook bewezen door het feit dat u in 2017 reeds naar België reisde, waarna u vrijwillig terugkeerde naar El Salvador, ondanks de renta die jullie moesten betalen (CGVS p. 22).

Voorts blijkt dat er geloofwaardigheidsproblemen rijzen bij uw verklaring dat de bende 18 jullie in december 2018 vroeg om 500 dollar te betalen. U en uw partner verschillen van mening en zijn niet zeker of het een éénmalig of maandelijks bedrag betrof. Daarnaast weten jullie niet of het om 500 dollar per persoon of 500 dollar in totaal ging (CGVS p. 15-16, CGVS S.S.W.G. p. 13-14). Uw partner lijkt zeker van zijn stuk te zijn dat het om een eenmalig bedrag van 500 dollar ging dat betaald moest worden (CGVS p. 13-14). Zelf geeft u ook aan dat hoogte van de renta wordt berekend op basis van uw professionele activiteit (CGVS p. 12-13). Het zou dan ook niet logisch zijn dat de bende een compleet onrealistisch bedrag van 500 dollar per persoon per maand zou eisen. Wanneer geconfronteerd met deze bemerking verklaart uw partner dat hij moet toegeven “dat hij het niet weet” waarom ze een dergelijk hoog bedrag zouden eisen. Hij gokt vervolgens “dat de bende wou zien hoe ver ze jullie konden drijven” (CGVS S.S.W.G. p. 14-15). U komt echter met de verklaring dat “in december mensen in El Salvador een [eindejaars]bonus krijgen” en dat “de meeste Salvadoranen dan extra geld hebben” (CGVS p. 16). U verduidelijkt dat deze bonus schommelt rond de 400 à 500 dollar (CGVS p.16). Dat uw verklaringen verschillen van die van uw partner, terwijl ze dezelfde gebeurtenis betreffen, tast de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen aan.

Verder moet worden opgemerkt dat het, aangezien de bendeleden drie maanden lang gemiddeld twee keer per week om het geld vroegen, ongeloofwaardig is dat jullie niet één keer om verduidelijking vroegen met betrekking tot het bedrag en de frequentie (CGVS p. 16). Uit de omschrijving van jullie inkomens blijkt verder dat de betaling van een eenmalige renta van 500 dollar zeker niet onmogelijk was, hoewel het ongetwijfeld een financieel enorm zware dobber zou zijn geweest (CGVS p. 9-10, CGVS S.S.W.G. p. 8-9). Wanneer geconfronteerd met deze bemerking, antwoordt u dat “als je dat bedrag geeft, ze meer komen vragen” (CGVS p. 16). Ook uw partner laat zich uit in diezelfde zin wanneer gevraagd of (een deel van) het geld van de verkoop van de wagen niet in betaling kon worden gegeven aan de bende (CGVS S.S.W.G. p. 19). Hiermee klaren jullie echter niet uit waarom jullie niet betaalden om op zijn minst tijdelijk van de bende problemen verlost te zijn, waardoor de geloofwaardigheid van jullie verklaringen opnieuw wankelt.

Nog stelt u dat de bende 18 drie maanden lang gemiddeld twee keer per week om het geld vroeg. Telkens gaven jullie aan niet te kunnen betalen, waarna de bende u liet doorgaan met uw leven (CGVS p. 19 + 21, CGVS S.S.W.G. p. 15-16). Het is echter weinig aannemelijk dat een gewelddadige bende u en uw man maandenlang zouden hebben bedreigd zonder ooit tot actie over te gaan (CGVS p. 19 + 21). Ook dit element schaadt de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de renta van 500 dollar, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Bijgevolg kan ook geconcludeerd worden dat ook uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden opgemerkt dat jullie na het bezoek van de bende in de tweede week van januari 2019, een geïsoleerd incident (cfr. Infra), geen problemen meer kenden. Het bewuste incident waar jullie 500 dollar werden gevraagd en de bijhorende bedreigingen, zijn immers niet geloofwaardig. Na die tweede week van januari 2019 bleven jullie nog ongeveer anderhalve maand in El Salvador wonen (CGVS p. 21).

U verklaart dat dit komt doordat “het een kwestie was van kijken wat jullie gingen doen en hoe de situatie opgelost moest worden” en daarnaast “dat je niet van de ene op de andere dag het geld bijeen kan hebben om te vertrekken” (CGVS p. 18-19). Uit de omschrijving van jullie inkomens (CGVS p. 9-10, CGVS S.S.W.G. p. 8-9), de vele dure reizen die u maakte (CGVS p. 22) en de financiële hulp die uw vriendin gaf (CGVS p. 21-22) blijkt echter dat een vroeger vertrek financieel wel mogelijk was. U bleef daarnaast gewoon werken tot januari 2019 (CGVS p. 10). Jullie verkochten uw auto in de tweede week van februari 2019 (CGVS S.S.W.G. p. 19) en namen voor jullie vertrek ook nog de tijd om koffers te gaan kopen (CGVS p. 21-22). Ook al deze feiten wijzen niet meteen op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Verder blijkt dat er in die anderhalve maand nadien niet echt meer iets gebeurde (CGVS p. 21). De aangehaalde bedreigingen die jullie gemiddeld twee keer per week kregen, werden hierboven reeds ontkracht. Bijgevolg dienen er ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in El Salvador.

Nog reisde u met uw familie via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 22). U verklaart dat “u niet wist dat dat kon in Spanje” (CGVS p. 22). U man laat zich uit in diezelfde zin (CGVS S.S.W.G. p. 21). Aangezien jullie voor jullie vertrek uit El Salvador onderzoek deden, is dit een weinig aannemelijke verklaring (CGVS p. 21). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming dat u in België indiende. U wachtte tot veertien dagen na aankomst in België met dit verzoek, terwijl wordt verwacht dat u dit zo snel mogelijk doet en ten laatste binnen de acht werkdagen na aankomst in België.

Naast uw afpersingsproblemen haalt u verder aan dat u in de tweede week van januari werd verplicht een gewond bendelid te verzorgen (CGVS p. 11). Ook met betrekking tot dit incident moet worden gezegd dat dit incident niet zwaarwichtig genoeg is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart namelijk dat “uw man zei dat u geen verpleegster was” en dat ze daarna “jullie uitmaakten en terug vertrokken zijn” (CGVS p. 11). U zegt dat u nadien deze benedeleden nooit meer heeft teruggezien (CGVS p. 20). Ook uw man zei dat ze jullie uitscholden, vertrokken en dat jullie hen nadien nooit meer terugzagen (CGVS S.S.W.G. p. 18). Uitgescholden worden door benedeleden omdat u hen niet wilde of kon helpen, zonder verdere gevolgen (CGVS, p. 11) is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dat dit incident niet zwaarwichtig is, wordt bewezen door het feit dat uw partner het in zijn persoonlijk onderhoud bij DVZ niet eens vermeldde (CGVS vragenlijst vraag nr. 5). Wanneer geconfronteerd met deze opmerking, geeft hij ook toe dat “dit incident niet de reden is waarom jullie naar België zijn gekomen” (CGVS S.S.W.G. p. 18). Ook hieruit kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Tot slot, wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw minderjarige zoon, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals potentiële rekrutering door een bende of ontvoering, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Wanneer gevraagd of u een specifieke vrees heeft voor uw zoon W.A., haalt u een incident aan dat zich voltrok in “oktober of november 2018” (CGVS p. 23). De uitbater van de tortillawinkel vertelde u dat ze uw zoon mee zag wandelen met andere kinderen die om renta gingen vragen (CGVS p. 23). U verklaart echter zelf dat “uw zoon gewoon volgde en dat hij niet wist wat hij deed” (CGVS p. 23). Verder noemt u het voorval een “geïsoleerd incident” (CGVS p. 23). Wanneer gevraagd of er nadien nog gelijkaardige dingen gebeurden, antwoordt uw man van niet omdat “jullie hem nadien niet veel meer lieten buitenkomen, enkel wanneer jullie erbij waren” (CGVS S.S.W.G. p. 21). U maakt aldus niet concreet aannemelijk dat uw zoon gerekruteerd dreigde te worden door een bende. Ook uit uw verklaringen hierover kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

De documenten die u en uw partner neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie Salvadoraanse paspoorten en de paspoort van uw zoon, jullie identiteitskaarten en de klacht die jullie indienden bij de politie ondersteunen uw verklaringen over jullie El Salvadoraanse nationaliteit en afkomst, uw reisroute, net als het feit dat u klacht indiende bij de politie. Deze gegevens staan hier niet ter discussie.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, S.S.W.G., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 07/03/2019
Overdracht CGVS: 05/06/2019*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 16 januari 2020 van 13u51 tot 17u51, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit San Salvador in de gelijknamige provincie. U bent er geboren op 15 juli 1975 in Soyapango. U woonde er zes à zeven jaar tot u verhuisde naar de kolonie Ilopango in San Salvador. Hier woonde u dertien jaar tot u met uw partner verhuisde naar de kolonie Ciudad Versailles in La Libertad, waar jullie woonden tot 2016. Nadien keerde jullie terug naar Ilopango waar u woonde tot aan uw vertrek uit El Salvador. Op uw achttien jaar oud leerde u uw partner H.L.A.L.D.C. (O.V. (...)) kennen met wie u twee zonen en een dochter heeft, genaamd Y.E. (O.V. (...)), D.D. (O.V. (...)) en W.A. (O.V. (...)). De eerste twee wonen al respectievelijk anderhalf en tweeënhalf jaar in België en zijn erkend als vluchteling. U ging twaalf jaar lang naar school en haalde uw diploma van het middelbaar onderwijs. Vanaf 1996 werkte u als beheerder van data- en gegevensbanken. U nam ontslag in december 2018. Uw partner werkte sinds 2011 als diensthulpverlener in een materniteits- en kinderziekenhuis.

Jullie problemen begonnen reeds in 2016, toen jullie terug verhuisden naar Ilopango. De bende die daar heerst, de bende 18, eiste een maandelijkse renta (beschermingsgeld) van 30 à 35 dollar, die berekend werd op basis van jullie professionele activiteiten. Jullie betaalden deze som sindsdien steeds op tijd, waardoor de bende jullie verder ook gerust liet.

In december 2018 vroeg een vijftal van diezelfde bende plots een bedrag van 500 dollar. Jullie konden niet betalen, waarop de bende uw partner en uw zoon bedreigde. Nadien werden jullie gemiddeld twee maal per week gevraagd het geld te betalen. Dit ging door tot aan jullie vertrek uit El Salvador.

In de tweede week van januari 2019 vond nog een, volgens uw partner, geïsoleerd incident plaats. Twee bendeleden, van wie één gekleed in politie-uniform, klopten aan bij u thuis. Ze droegen een ander, derde, gewond bendelid. Ze zeiden dat uw partner hem moest verzorgen, aangezien ze in een ziekenhuis werkte. U legde uit dat uw partner slechts paramedicus was en dat ze hem niet kon helpen. Daarnaast vreesde uw partner ook door de politie als medeplichtige te worden beschouwd indien ze hem zou geholpen hebben. De bendeleden scholden jullie uit en vertrokken weer.

U besloot El Salvador samen met uw gezin te verlaten op 23 februari 2019. Via Spanje kwam u op 24 februari 2019 aan in België, waar u op 7 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Naast uw persoonlijke problemen haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige zoon gerekruteerd zal worden door een bende. In september of oktober 2018 liep hij al eens met andere kinderen mee om renta te innen. Uw partner verklaart dat hij niet wist wat hij deed en dat het om een geïsoleerd incident ging.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten en de paspoort van uw zoon, jullie identiteitskaarten, en de klacht die jullie indienden bij de politie.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te zullen worden door de bende 18 omdat u hen het gevraagde geld niet heeft betaald.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw partner baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoekster]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Mevrouw H.L.A.L.D.C. (verzoekster) (RvV 245 299) en de heer S.S.W.G. (verzoeker) (RvV 245 293) zijn echtgenoten. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het verzoekschrift in hoofde van verzoekster, dat werd overgenomen in het verzoekschrift van verzoeker, wordt een schending aangevoerd van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

In het verzoekschrift in hoofde van verzoekster, dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, werd met betrekking tot de vluchtelingenstatus vooreerst toegelicht als volgt:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij twijfelt niet aan het feit dat verzoekende partij afgeperst werd, dat haar zoon het gevaar liep gerekruteerd te worden, en dat er een incident plaatsvond waar zij gedwongen werd om een gewond bendelid te verzorgen.

Verwerende partij gaat hier heel makkelijk over en stelt dat afpersing onvoldoende zwaarwichtig zou zijn om aan verzoekende partij internationale bescherming te geven. Echter, als alle incidenten en gebeurtenissen opeen rijtje worden gezet, kan bezwaarlijk volgehouden worden dat een normaal mens dergelijk zaken moet aankunnen en verdragen en dat dit geen risico vormt voor het leven van verzoekende partij. Zij leefden in constante angst en hadden er geen leven meer.

Verzoekende partij heeft niet voor haar plezier alles achter gelaten en haar thuisland verlaten.

Verwerende partij is dan ook erg onredelijk in haar redenering daar waar zij stelt dat verzoekende partij gewoonweg in El Salvador kon blijven en verder leven zoals zij bezig waren en de afpersingsgeld verder blijven betalen...

II.1.2. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partijen hadden uiteraard tijd nodig om hun vlucht te organiseren. Zij vertrokken niet zomaar op reis maar lieten alles en iedereen achter. Dat zij na het incident nog anderhalve maand in El Salvador bleven, is absoluut geen onredelijk lange periode. Zij leefden ondergedoken en brachten zo weinig mogelijk tijd thuis door uit vrees voor de bendeleden.

II.1.3 Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens geen asiel te hebben ingediend in Spanje, toen zij er een tussenlanding maakte:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Verzoekende partij was op de vlucht, zij maakte een tussenlanding in Spanje, maar haar eindbestemming was België. Zij heeft er nooit bij stilgestaan op de luchthaven op zoek te gaan naar de mogelijkheden om een asielaanvraag in te dienen. Verwerende partij is dan ook niet redelijk te verwachten dat verzoekende partij een asielaanvraag had moeten indienen op de luchthaven.

II.1.4. Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij laattijdig asiel te hebben aangevraagd in België:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij en haar gezin kwamen aan in België op 24 februari 2019. Zij hebben zich bij de asielinstanties reeds op 28 februari 2019 aangemeld. Echter, hun asielaanvraag werd pas op 9 maart geregistreerd. Dit blijkt tevens uit het administratief dossier. Het klopt dan ook niet dat verzoekende partij onredelijk lang zou hebben gevraagd om een asielaanvraag in te dienen. Uit deze motivering blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

In het verzoekschrift in hoofde van verzoekster – dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoeker – wordt aangevoerd dat verzoekster minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert de motieven van de bestreden beslissing over artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van deze motieven kan stellen dat zij zonder gevaar voor haar leven kan terugkeren naar El Salvador. Zij stelt verder dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is en wijst erop dat in januari 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador, dat wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, volledig ontspoord is. Zij citeert hierbij uit een persartikel van 22 november 2019 uit The Guardian en uit een artikel van 30 november 2019 uit Foreign Policy.

Verder voert verzoekster aan dat de situatie volledig dreigt te ontsporen door de huidige coronacrisis. Zij meent dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan volharden dat zij kan terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet enkel zullen verzoekers geconfronteerd worden met bendes die hen afpersen, zij zullen tevens geen werk vinden door de huidige coronacrisis, noch zullen zij de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet raken met de ziekte.

In het verzoekschrift in hoofde van verzoekster, dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, wordt dan ook besloten als volgt:

“II.1.6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij werden afgeperst, dat hun zoon het gevaar liep om te worden gerekruteerd en dat er een incident plaatsvond waarbij verzoekster gedwongen werd om een gewond bendelid te verzorgen. Zij menen dat, indien rekening wordt gehouden met deze problemen, bezwaarlijk kan worden gesteld dat dit geen risico vormt en dat zij in El Salvador kunnen blijven leven, nu zij er in constante angst leefden en er geen leven meer hadden. De Raad merkt echter op dat verzoekers' verweer in wezen beperkt blijft tot het volharden in een vrees in hun hoofde, doch dat zij hiermee niet *in concreto* afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen. Hierin werd immers terecht geoordeeld dat (i) het feit dat verzoekers in 2016 een maandelijksse renta van 30-35 dollar dienden te betalen, niet zwaarwichtig genoeg is om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hun hoofde. De Raad benadrukt hierbij dat een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Bovendien gaan verzoekers met hun verweer voorbij aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen dat zij vanaf december 2018 door de bende 18 werden bedreigd om een som van 500 dollar te betalen, (iii) dat het incident in de tweede week van januari, waarbij zij verplicht werden om een bendelid te verzorgen, niet zwaarwichtig genoeg is om een nood aan internationale bescherming in verzoekers' hoofde aannemelijk te maken, (iv) zij niet *in concreto* aannemelijk maken dat hun zoon W.A. het risico loopt om te worden gerekruteerd door bendes.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien nog terecht dat verzoekers' nood aan internationale bescherming verder wordt ondergraven door de vaststelling dat zij niet zo snel als mogelijk het land hebben verlaten, gezien uit hun verklaringen blijkt dat zij nog tot 23 februari 2019 in El Salvador bleven, hoewel zij reeds sinds december 2018 bedreigd werden door de bende omwille van het betalen van de renta en in de tweede week van januari een incident hadden met de bende die bij hen thuis kwamen op zoek naar verzorging. Verzoekers benadrukken in hun verzoekschriften dat zij tijd nodig hadden om hun vlucht te organiseren, dat anderhalve maand geen onredelijk lange periode is en dat zij ondergedoken leefden uit vrees voor de bendes. De Raad treedt de bestreden beslissingen evenwel bij dat uit de verklaringen van verzoekers niet kan blijken dat het voor hen compleet onmogelijk was om vroeger het land te verlaten. Bovendien kan uit verzoekers' verklaringen niet blijken dat zij volledig ondergedoken leefden, nu in de bestreden beslissingen terecht werd vastgesteld dat verzoekster tot eind januari 2019 bleef werken (administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 10) en dat zij hun auto verkochten in februari (administratief dossier verzoeker, stuk 4, p. 19). De Raad merkt nog op dat uit verzoekers' verklaringen kan worden afgeleid dat zij in de periode ter voorbereiding van hun vertrek steeds in hun huis zijn blijven wonen (administratief dossier verzoeker, stuk 4, p. 7), terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, indien verzoekers werkelijk gevisieerd werden door bendes, zij in de periode voorafgaand aan hun vertrek een tijdelijke verblijfplaats zouden zoeken om aan de bedreigingen door de bendes te ontsnappen. De Raad benadrukt dat van verzoekers, die verklaren een gegronde vrees voor vervolging te hebben dan wel een reëel risico op schade te lopen in hun land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om zich te beschermen tegen hun vermeende vervolgers, minstens dat zij zo snel mogelijk het land trachten te verlaten. Verzoekers' nalatigheid om maatregelen te nemen tegen de bedreigingen door de bendes en hun laattijdige vertrek uit hun land van herkomst relateert dan ook de geloofwaardigheid van de door hen geschetste vrees voor vervolging.

Bijkomend stelt de Raad overigens vast dat verzoekster aangaf bij aanvang van de procedure dat zij reeds twee maal naar België reisde, waarna zij vrijwillig terugkeerde naar El Salvador, ondanks de renta die verzoekers moesten betalen sinds 2016 (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 10; zie ook Notities van het persoonlijk onderhoud H.L.A.L.D.C., stuk 4, p. 22 en Documenten, stuk 5, nr. 1). De laatste reis, die zij omschrijft als een vakantie, dateert van begin november 2017 tot eind januari 2018. Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van hun problemen in El Salvador.

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften nog op pertinente en correcte wijze aan dat uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier niet kan blijken dat zij in België een laattijdig verzoek hebben ingediend: *“Verzoekende partij en haar gezin kwamen aan in België op 24 februari 2019. Zij hebben zich bij de asielinstanties reeds op 28 februari 2019 aangemeld. Echter, hun asielaanvraag werd pas op 9 maart geregistreerd. Dit blijkt tevens uit het administratief dossier. Het klopt dan ook niet dat verzoekende partij onredelijk lang zou hebben gevraagd om een asielaanvraag in te dienen.”* De motivering in de bestreden beslissing op dit punt kan niet worden weerhouden. Kritiek op dit overtollig motief kan echter niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Zo kan worden opgemerkt dat, wat betreft de maandelijkse renta die jullie sinds 2016 moesten betalen aan de bende 18, dit incident zich beperkte tot afpersing.

U werd gevraagd 30 à 35 dollar per maand te betalen (CGVS p. 12-13). U verklaart zelf dat geld de enige reden was dat die bende u benaderde (CGVS p. 14). U verduidelijkt ook dat jullie steeds op tijd betaalden en dat na de betaling ze jullie steeds met rust lieten (CGVS p. 14). Zoals eerder vermeld is afpersing op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U verklaart immers zelf dat “de meerderheid van de mensen in uw kolonie een renta moesten betalen” (CGVS p. 13). Op de vraag of een renta in El Salvador min of meer normaal is, antwoordt u bevestigend, net als op de vraag of het betalen van een renta er tot het dagelijks leven behoort (CGVS p. 14). Uw partner laat zich uit in dezelfde zin en verduidelijkt zelfs dat sommige mensen “elke dag moeten betalen om in hun huis te geraken” (CGVS S.S.W.G. p. 10). Ook hij verklaart stellig dat er geen probleem was zolang jullie de renta bleven betalen (CGVS S.S.W.G. p. 12). Uit jullie verklaringen blijkt verder nergens dat jullie deze renta niet verder konden betalen. Integendeel, uit de omschrijving van jullie inkomens blijkt dat deze renta voor jullie geen groot probleem moet zijn geweest (CGVS p.9-10, CGVS S.S.W.G. p. 8-9). Dit incident is bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie nog ongeveer drie jaar in El Salvador konden blijven wonen terwijl jullie deze renta betaalden (CGVS p. 14, CGVS S.S.W.G. p. 12). Tot slot wordt dit ook bewezen door het feit dat u in 2017 reeds naar België reisde, waarna u vrijwillig terugkeerde naar El Salvador, ondanks de renta die jullie moesten betalen (CGVS p. 22).

Voorts blijkt dat er geloofwaardigheidsproblemen rijzen bij uw verklaring dat de bende 18 jullie in december 2018 vroeg om 500 dollar te betalen. U en uw partner verschillen van mening en zijn niet zeker of het een éénmalig of maandelijks bedrag betrof. Daarnaast weten jullie niet of het om 500 dollar per persoon of 500 dollar in totaal ging (CGVS p. 15-16, CGVS S.S.W.G. p. 13-14). Uw partner lijkt zeker van zijn stuk te zijn dat het om een eenmalig bedrag van 500 dollar ging dat betaald moest worden (CGVS p. 13-14). Zelf geeft u ook aan dat hoogte van de renta wordt berekend op basis van uw professionele activiteit (CGVS p. 12-13). Het zou dan ook niet logisch zijn dat de bende een compleet onrealistisch bedrag van 500 dollar per persoon per maand zou eisen. Wanneer geconfronteerd met deze bemerking verklaart uw partner dat hij moet toegeven “dat hij het niet weet” waarom ze een dergelijk hoog bedrag zouden eisen. Hij gokt vervolgens “dat de bende wou zien hoe ver ze jullie konden drijven” (CGVS S.S.W.G. p. 14-15). U komt echter met de verklaring dat “in december mensen in El Salvador een [eindejaars]bonus krijgen” en dat “de meeste Salvadoranen dan extra geld hebben” (CGVS p. 16). U verduidelijkt dat deze bonus schommelt rond de 400 à 500 dollar (CGVS p.16). Dat uw verklaringen verschillen van die van uw partner, terwijl ze dezelfde gebeurtenis betreffen, tast de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen aan.

Verder moet worden opgemerkt dat het, aangezien de bendeleden drie maanden lang gemiddeld twee keer per week om het geld vroegen, ongeloofwaardig is dat jullie niet één keer om verduidelijking vroegen met betrekking tot het bedrag en de frequentie (CGVS p. 16). Uit de omschrijving van jullie inkomens blijkt verder dat de betaling van een eenmalige renta van 500 dollar zeker niet onmogelijk was, hoewel het ongetwijfeld een financieel enorm zware dobber zou zijn geweest (CGVS p. 9-10, CGVS S.S.W.G. p. 8-9). Wanneer geconfronteerd met deze bemerking, antwoordt u dat “als je dat bedrag geeft, ze meer komen vragen” (CGVS p. 16). Ook uw partner laat zich uit in diezelfde zin wanneer gevraagd of (een deel van) het geld van de verkoop van de wagen niet in betaling kon worden gegeven aan de bende (CGVS S.S.W.G. p. 19). Hiermee klaren jullie echter niet uit waarom jullie niet betaalden om op zijn minst tijdelijk van de bende problemen verlost te zijn, waardoor de geloofwaardigheid van jullie verklaringen opnieuw wankelt.

Nog stelt u dat de bende 18 drie maanden lang gemiddeld twee keer per week om het geld vroeg. Telkens gaven jullie aan niet te kunnen betalen, waarna de bende u liet doorgaan met uw leven (CGVS p. 19 + 21, CGVS S.S.W.G. p. 15-16). Het is echter weinig aannemelijk dat een gewelddadige bende u en uw man maandenlang zouden hebben bedreigd zonder ooit tot actie over te gaan (CGVS p. 19 + 21). Ook dit element schaadt de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de renta van 500 dollar, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Bijgevolg kan ook geconcludeerd worden dat ook uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden opgemerkt dat jullie na het bezoek van de bende in de tweede week van januari 2019, een geïsoleerd incident (cfr. Infra), geen problemen meer kenden. Het bewuste incident waar jullie 500 dollar werden gevraagd en de bijhorende bedreigingen, zijn immers niet geloofwaardig. Na die tweede week van januari 2019 bleven jullie nog ongeveer anderhalve maand in El Salvador wonen (CGVS p. 21). U verklaart dat dit komt doordat "het een kwestie was van kijken wat jullie gingen doen en hoe de situatie opgelost moest worden" en daarnaast "dat je niet van de ene op de andere dag het geld bijeen kan hebben om te vertrekken" (CGVS p. 18-19). Uit de omschrijving van jullie inkomens (CGVS p. 9-10, CGVS S.S.W.G. p. 8-9), de vele dure reizen die u maakte (CGVS p. 22) en de financiële hulp die uw vriendin gaf (CGVS p. 21-22) blijkt echter dat een vroeger vertrek financieel wel mogelijk was. U bleef daarnaast gewoon werken tot januari 2019 (CGVS p. 10). Jullie verkochten uw auto in de tweede week van februari 2019 (CGVS S.S.W.G. p. 19) en namen voor jullie vertrek ook nog de tijd om koffers te gaan kopen (CGVS p. 21-22). Ook al deze feiten wijzen niet meteen op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Verder blijkt dat er in die anderhalve maand nadien niet echt meer iets gebeurde (CGVS p. 21). De aangehaalde bedreigingen die jullie gemiddeld twee keer per week kregen, werden hierboven reeds ontkracht. Bijgevolg dienen er ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in El Salvador.

Nog reisde u met uw familie via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 22). U verklaart dat "u niet wist dat dat kon in Spanje" (CGVS p. 22). U laat zich uit in diezelfde zin (CGVS S.S.W.G. p. 21). Aangezien jullie voor jullie vertrek uit El Salvador onderzoek deden, is dit een weinig aannemelijke verklaring (CGVS p. 21). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming dat u in België indiende. U wachtte tot veertien dagen na aankomst in België met dit verzoek, terwijl wordt verwacht dat u dit zo snel mogelijk doet en ten laatste binnen de acht werkdagen na aankomst in België.

Naast uw afpersingsproblemen haalt u verder aan dat u in de tweede week van januari werd verplicht een gewond bendelid te verzorgen (CGVS p. 11). Ook met betrekking tot dit incident moet worden gezegd dat dit incident niet zwaarwichtig genoeg is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart namelijk dat "uw man zei dat u geen verpleegster was" en dat ze daarna "jullie uitmaakten en terug vertrokken zijn" (CGVS p. 11). U zegt dat u nadien deze bendeleden nooit meer heeft teruggezien (CGVS p. 20). Ook uw man zei dat ze jullie uitscholden, vertrokken en dat jullie hen nadien nooit meer terugzagen (CGVS S.S.W.G. p. 18). Uitgescholden worden door bendeleden omdat u hen niet wilde of kon helpen, zonder verdere gevolgen (CGVS, p. 11) is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dat dit incident niet zwaarwichtig is, wordt bewezen door het feit dat uw partner het in zijn persoonlijk onderhoud bij DVZ niet eens vermeldde (CGVS vragenlijst vraag nr. 5). Wanneer geconfronteerd met deze opmerking, geeft hij ook toe dat "dit incident niet de reden is waarom jullie naar België zijn gekomen" (CGVS S.S.W.G. p. 18). Ook hieruit kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Tot slot, wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw minderjarige zoon, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals potentiële rekrutering door een bende of ontvoering, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Wanneer gevraagd of u een specifieke vrees heeft voor uw zoon W.A., haalt u een incident aan dat zich voltrok in "oktober of november 2018" (CGVS p. 23). De uitbater van de tortillawinkel vertelde u dat ze uw zoon mee zag wandelen met andere kinderen die om renta gingen vragen (CGVS p. 23). U verklaart echter zelf dat "uw zoon gewoon volgde en dat hij niet wist wat hij deed" (CGVS p. 23). Verder noemt u het voorval een "geïsoleerd incident" (CGVS p. 23). Wanneer gevraagd of er nadien nog gelijkaardige dingen gebeurden, antwoordt uw man van niet omdat "jullie hem nadien niet veel meer lieten buitenkomen, enkel wanneer jullie erbij waren" (CGVS S.S.W.G. p. 21). U maakt aldus niet concreet aannemelijk dat uw zoon gerekruteerd dreigde te worden door een bende. Ook uit uw verklaringen hierover kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

De documenten die u en uw partner neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie Salvadoraanse paspoorten en de paspoort van uw zoon, jullie identiteitskaarten en de klacht die jullie indienden bij de politie ondersteunen uw verklaringen over jullie El Salvadoraanse nationaliteit en afkomst, uw reisroute, net als het feit dat u klacht indiende bij de politie. Deze gegevens staan hier niet ter discussie.”

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat hun zoon D.D. en hun dochter Y.E. in België werden erkend als vluchteling. De Raad stelt evenwel vast dat uit verzoekers' verklaringen niet blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van de beweerde problemen van hun kinderen. Verzoekster verklaarde dat haar zoon D.D. rond het einde van 2017 uit El Salvador is gevlucht omdat hij gedwongen gerekruteerd werd door de bendes. Haar dochter verliet El Salvador samen met haar echtgenoot omdat haar echtgenoot werd lastiggevallen door de bendes omwille van het betalen van renta. Verzoekster verklaarde echter dat verzoekers niet met hun kinderen mee zijn gevlucht omdat zij op dat moment niet lastig gevallen werden door de bendes (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). Uit hun verklaringen kan verder niet blijken dat zij na het vertrek van hun kinderen concrete of geloofwaardige problemen hebben gekend met de bendes die verband hielden met de problemen van hun kinderen, minstens dat de problemen die zij kenden met de bendes, in zoverre deze geloofwaardig zijn, niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen in El Salvador. Aldus kan op basis van de gegevens in het administratief dossier in onderhavige verzoeken om internationale bescherming niet worden besloten tot een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers omwille van de problemen van hun kinderen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De Raad herinnert eraan dat verzoekster aangaf bij aanvang van de procedure dat zij reeds twee maal naar België reisde, waarna zij vrijwillig terugkeerde naar El Salvador, ondanks de renta die verzoekers moesten betalen sinds 2016 (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 10; zie ook Notities van het persoonlijk onderhoud H.L.A.L.D.C., stuk 4, p. 22 en Documenten, stuk 5, nr. 1). De laatste reis, die zij omschrijft als een vakantie, dateert van begin november 2017 tot eind januari 2018. Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van hun problemen in El Salvador.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij door de huidige COVID-19 crisis bij een terugkeer naar El Salvador geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet worden met deze ziekte, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP